

CREAȚII

Concertul pentru flaut și orchestră **de Adrian Iorgulescu**

Ion Bogdan Ștefănescu

De la bun început simt nevoia să fac această mărturisire: faptul că un compozitor de talia lui Adrian Iorgulescu mi-a dedicat un concert a reprezentat o confirmare a nivelului meu performativ, un calificativ de *summa cum laude*. Am fost atât de impresionat de gestul domniei sale, încât am simțit nevoia să notez pe partitură data la care l-am primit: 8 august 2016. Iar ocaziile de a-l interpreta au apărut foarte curând, mai precis pe 28 octombrie, la Chișinău, când, practic, am realizat prima audiție mondială a acestui remarcabil concert, alături de Orchestra Filarmonică, dirijată de Mihail Agafița. Concertul s-a înscris într-o serie memorabilă de manifestări organizate întru celebrarea creației importantului nostru compozitor, căruia, tot atunci, i-a fost conferit titlul de *Doctor Honoris Causa* de către Academia de Muzică, Teatru și Arte Plastice. Apoi, pe 26 mai 2017, a fost programată și prima audiție românească, în cadrul SIMN, cu Orchestra Națională Radio, la pupitru aflându-se Cristian Oroșanu. Această interpretare a fost propusă de UCMR pentru fixare pe suport CD. Nu-mi vine să cred că au trecut deja aproape 10 ani de la prima manifestare, fiindcă muzica acestui concert este încă foarte pregnantă în mintea și sufletul meu. Este o lucrare robustă, un edificiu sonor cu o arhitectură impecabilă, pe de o parte, iar pe de alta, cu gesturi muzicale de forță și bravură, ce pun abilitățile solistului într-o lumină scenică scilipitoare; cu momente de sensibilitate și candoare perfect decupate, care speculează atât interiorul interpretului, cât și timbralitățile și efectele pe care cele trei tipuri de flaut alese – flautul de concert, piculina și flautul bas – sunt capabile să le realizeze datorită imaginației creatoare.

Concertul se deschide printr-un gest solistic minimal emis de flautul de concert, printre sonoritățile irizate ale unui *chimes* de metal, gest care cuprinde repetarea cu obstinație a unei celule de secundă mică descendentă (re - do #), în registrul grav, într-o nuanță delicată. Succesiunea ritmică, diferit accentuată, creează senzația de plâns cu suspine întrerupte intempestiv de un motiv ascendent de nouă trezecișidoimi care, prin repetarea cvintei perfecte do – sol, din registrul grav până în acut, capătă o traiectorie de tip săgeată, încheiată, în mod surprinzător, cu o alunecare pe sunetul sol #, potențând astfel aspectul interogativ al motivului.

The image shows a musical score for four instruments: Flute solo, Tam-tam, Wind Chimes, and Piano. The score is written in 4/4 time. The Flute solo part begins with a descending eighth-note scale (D4, C#4, B3, A3, G3, F#3, E3, D3) marked with a piano (p) dynamic. This is followed by a series of ascending sixteenth-note runs, culminating in a sharp upward leap. The Tam-tam part features a single, powerful stroke marked with a fortissimo (ff) dynamic. The Wind Chimes part includes a series of glissandos (gliss.) and a final stroke marked with a fortissimo (ff) dynamic. The Piano part features a single, powerful stroke marked with a fortissimo (ff) dynamic. The score is labeled 'To Gong' at the end of the Wind Chimes part.

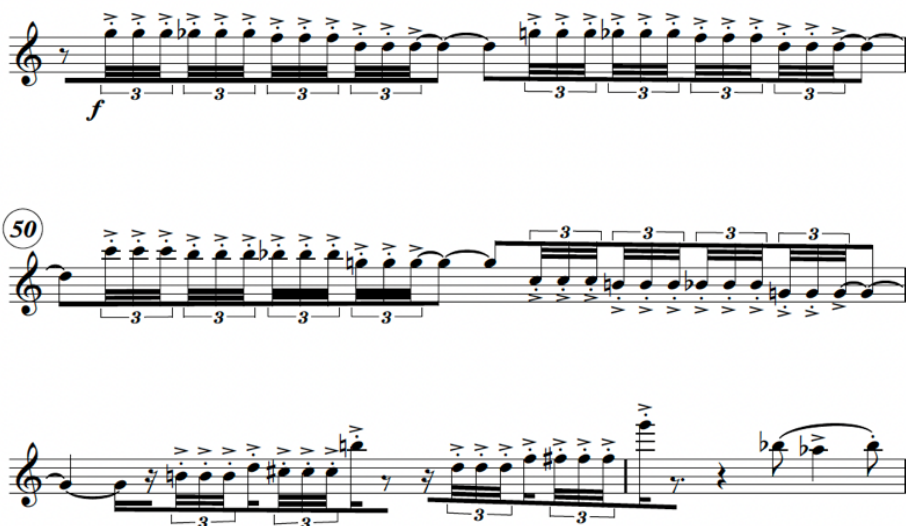
Acest gest, realizat parcă din poignet, se erijează în semnătura autorului, întrebuințată atât în momentele cheie sau de cotitură ale dramaturgiei textului muzical, cât și în ultimele respirări ale muzicii, când întregul parcurs tocmai descris revine, cu diferențe și stereotipii ritmice menite să sugereze același plâns teatralizat întrerupt de semnătura plasată chiar în ultima măsură, lăsându-ne astfel un final deschis. Revenind însă la debutul concertului, prin această semnătură ni se permite, practic, intrarea în universul plin de aventură al lucrării. Iorgulescu se folosește parcă de un procedeu cinematografic, ca cel al deschiderii diafragmei unei camere de luat vederi, dezvăluindu-ne brusc un cadru cu atmosferă tenebroasă, cu răceală de granit, clusterelor instrumentelor de suflat potențate de percuție și intervențiile telegrafice, bine ritmate și aspre ale coardelor creând senzația de panică.

[illegible]

Avem de-a face cu un peisaj arid, colțuros, aspru, în care elementul plin de viață este adus de silueta sensibilă și ludică a flautului, ușor impacientat, rostogolind aceeași idee fixă a celei re - do #, care acumulează tensiune prin expansiuni bruște către registrul acut, cu ținta fixă – sol #. Practic, în acest spațiu ca un corset, de două octave și o cvintă mărită, se desfășoară întreaga dramaturgie a primei părți. În ciuda tempoului stabil, aparent comod, tiradele flautului, cu preponderență în treizecișidoimi și diviziuni excepționale, ritmurile complexe și efectele de tehnică extinsă fac ca prestația solistică să fie eclatantă, plină de surprize timbrale, mereu inventivă, demonstrativă și plină de forță, în continuă polemică cu aparatul orchestral.

The image displays a musical score for the song "The Rose Tree." The score is written for a single melodic line on a treble clef staff. The key signature is one flat (B-flat), and the time signature is 2/4. The tempo is marked "Allegretto." The score is divided into three systems. The first system begins with a treble clef and a key signature of one flat. The second system is marked with a circled "15" and continues the melody. The third system is marked with a circled "20" and includes a trill (tr) at the end. The music features various musical notations, including eighth and sixteenth notes, rests, and dynamic markings like "mf" (mezzo-forte). The lyrics "The Rose Tree" are written below the staff, aligned with the melody.

Nu pot să nu remarc faptul că, pe sub tot acest parcurs solistic evolutiv, există un suport orchestral în care stăpânirea tehnicii de orchestrație este desăvârșită, flautul fiind continuu potențat. Chiar și în momentele de mare tensiune, de disperare, instrumentul solist este mereu plasat în spațiul sonor ideal pentru a fi auzit. Intervențiile pianului din orchestră sunt, de asemenea, foarte bine decupate, aducând, de fiecare dată, o diferență timbrală bine venită. Se poate afirma că spațiul dramaturgic cuprins între gestul de debut al lucrării și reperul 60 se subsumează scenei I, pigmentată și cu momente de suspans realizate pe rețeta muzicii de film polițist, compozitorul dezvăluindu-și astfel și latura sa ludică, fără a renunța însă la atmosfera tensionată. Scena se încheie cu un moment contorsionat, în care discursul instrumentelor din orchestră parcă se răsucesce într-o împletitură din ce în ce mai groasă, iar flautul emite sunete și ritmuri fixe, asemenea unor semnale morse,

preluate apoi de orchestră, trecându-se astfel spre următoarea secțiune generoasă (scena a II-a), al cărei rol solistic este deținut de piculină.

Iorgulescu introduce astfel în scenă un personaj strident, agasant, hărțuitor, care, prin atitudine și sonorități frapante, provoacă și momente de ilaritate. Există spații cadențiale, dar cu un profil bine controlat de către compozitor, și momente care prelungesc acțiunea polițistă, în care piculina își revendică dreptul de a fi în prim plan, prin acțiuni de mare virtuozitate și prin folosirea cu obstinație a registrului supra-acut. Personajul expus de piculină va ieși din cadru prin același procedeu al semnalelor morse (m.81-82), din ce în ce mai estompate, până la aparenta stingere totală pe sunetul re cu coroană din m. 83, însuflându-se astfel senzația că personajul se resemnează după pledoaria susținută cu atâta vehemență. Numai că, asemenea situațiilor din filmele de suspans, protagonistul revine cu o forță șfichiuitoare, se întoarce brusc cu fața la "camera de luat vederi" și, printr-un ultim puseu, scrijelește, parcă, semnătura compozitorului pe timpanul ascultătorilor, într-un gest de isterie maximă, scrisul fiind, bineînțeles, modificat, deformat și tensionat până la distorsionare (m. 84-85).

Orchestra preia profilul ascendent al piculinei, într-un dialog fulgurant, pentru a plonja direct în materialul tensionant de la începutul concertului, bineînțeles variat, și pentru a crea spațiul evolutiv al flautului solist. De la m. 87 începe, practic, un episod plin de energie (scena a III-a), asemănător luptelor libere, în care există și tatonare și prize alunecoase și tactici de abordare cu figuri consacrate și pierderi sau recuperări de teren, totul într-o împletitură continuă, corp la corp, între flautul solist și aparatul orchestral care, asemenea personajelor mitice, pare a fi un organism cu mai multe brațe, datorită partidelor care răspund inițiativei solistului.

A page of a musical score for orchestra and solo flute. The score includes staves for Flute, Side Drum, Cymbal, Piano, Violin I, Violin II, Viola, Violoncello, Double Bass, and Contrabass. The Flute part is marked 'ff' and 'To Fl.'. The Side Drum and Cymbal parts are marked 'ff'. The Piano part is marked 'ff'. The Violin I and II parts are marked 'ff'. The Viola part is marked 'ff'. The Violoncello and Double Bass parts are marked 'ff'. The Contrabass part is marked 'ff'.

În ciuda traseului colțuros, cu multe asperități timbrale, există și momente de sincron între solist și diferitele compartimente orchestrale - când coarde, când suflători, când percuție -, creând senzația de "priză la sol", pentru ca zbaterea generală să fie mai abilită potențată.

The image displays a page from a musical score. It includes staves for various instruments: Flute (Fl.), Timpani (Timpani), Violins I (Vln. I), Violins II (Vln. II), Violas (Vla.), Cellos (Vcl.), and Double Basses (Cb.). The score is written in 4/4 time and features complex rhythmic patterns and dynamics. The Flute part is particularly prominent, showing rapid runs and trills. The Timpani part has a steady, rhythmic pattern. The string sections provide a harmonic and rhythmic foundation, with various articulations and dynamics markings.

Discursul flautului este puternic, energic, exercitând o continuă dorință de a câștiga această "finală olimpică", cu demonstrații tehnice scilipitoare, care conduc spre o acumulare incandescentă de tensiune. Momentul culminant se petrece în m. 116-121, în care flautul, în registrul acut și dinamică de *fortissimo possibile*, își revendică victoria.

This image shows a close-up of the Flute (Fl.) part of the musical score, specifically measures 116-121. The notation is in 4/4 time and features complex rhythmic patterns, including sixteenth and thirty-second notes. The dynamics are marked as *ff* (fortissimo) and *ffp* (fortissimo possibile). The score includes various articulations, such as slurs and accents, and a crescendo leading to a powerful conclusion. The measure number 120 is circled at the beginning of the final measure shown.

După acest episod, compozitorul creează spațiul (m. 121-141) pentru un discurs declamativ al învingătorului, într-o cadență în care toate elementele de construcție de până acum sunt prezente, dar sunt rostite pe un ton care frizează cabotinismul și care provoacă reacții în cadrul orchestrei. Intervențiile orchestrale sunt când misterioase ori joviale, când vehemente. Acest moment cadențial pune în valoare, o dată în plus, viteza, plasticitatea și expresivitatea flautului, lăsând interpretului libertatea de a se evidenția prin imaginație și tehnică.

135

 $\equiv$

140

Fl.

Temp.

Alfos.

Sleigh Bells

Tubular Bells

To Temp.

Legătura cu o nouă intrare a personajului arțăgos se realizează printr-o punte ritmată și armonizată în stilul muzicii de film polițist, asemenea unei uverturi de spectacol la finalul căreia se ridică cortina (scena a IV-a). Această senzație este sugerată de gesturile muzicale flautistice, la m.143-145.

The musical score for measures 143-145 is presented below. It features six staves: four Horns (Hr.), Flute (Fl.), Snare Drum (S. Bati.), Bass Drum (Tab. B.), Violoncello (Vc.), and Contrabass (Cb.). Measures 143 and 144 show the Horns playing a rhythmic pattern, the Flute playing a melodic line, and the Snare and Bass Drums playing a rhythmic pattern. Measure 145 is a full rest for all instruments. The score is marked with 'mf' (mezzo-forte) and 'crescendo'.

Odată ridicată această cortină imaginară, orchestra se ambalează într-un puternic *crescendo*, care înroșește atmosfera și lasă spațiul deschis pentru evoluția piculinei, în tonul de cabotinism propus inițial de flaut. După doar trei măsuri, orchestra intervine și, practic, se inițiază o nouă competiție, de data aceasta între concurenți cu categorii de greutate diferite. Sprinteneala și acuitatea piculinei, precum și stereotipul figurilor deja consacrate în apariția inițială încep să domine întregul parcurs. Momentele de suprapunere ritmică între cele două

forțe active, adică între piculină și lemnele din orchestră sau viorile în registrul acut și, mai ales, între piculină și pian, spre finalul episodului, subliniază, parcă, modalitatea în care instrumentul solist reușește să-și subjuge "partenerul de ring", aducându-l în punctul la care poate încheia demonstrativ, pe un tremolo de terță mare, în nuanță blândă, insuflând senzația că totul a fost "floare la ureche".

The image displays a musical score for three instruments: Piccolo (Pic.), Flute (Fl.), and Piano (Pian.). The Piccolo part features a complex, rapid melodic line with many sixteenth and thirty-second notes. The Flute part has a more melodic, flowing line with some grace notes. The Piano part provides a harmonic and rhythmic foundation, including a prominent tremolo on a large third interval towards the end of the excerpt. The score is written on five staves, with the Piccolo and Flute staves grouped together at the top, and the Piano staff at the bottom.

Încheierea întregului parcurs dramatic (scena a V-a) se realizează printr-un dialog între flautul solist, pian și timpane, în care sunt reiterate anumite "situații" ale desfășurării dramaturgice, pe un ton ușor emfatic, ton care provoacă reacția tumultuoasă a întregii orchestre, exercitată episodic, până când, într-un gest de abandonare a persuasiunii cu care solistul a încercat să-și convingă interlocutorii, flautul glisează, mai întâi pe o terță mică (si *b* – sol), apoi pe o secundă mică (sol – fa #,) cu accent puternic pe fa #, ca un gest ostentativ de "lehamite", subliniat de intervenția dură a percuției.

[illegible]

Partea a doua se deschide cu intervenția flautului din orchestră, care enunță același motiv interogativ, catalogat drept semnătura autorului, fără de care nicio desfășurare dramatică ulterioară nu ar putea fi valabilă.

2

Dondolante
♩=120
(2+3)

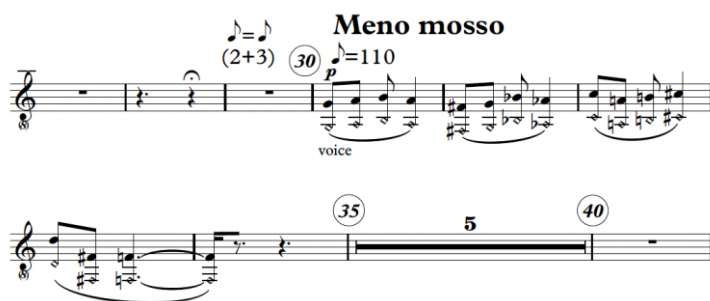
Întregul parcurs solistic este încredințat eminentemente flautului bas. Pe suportul fonic al tam-tam-ului, solistul este dezvăluit, ca într-un vis, asemenea unui personaj pe o scenă de teatru: semnătura iorgulesciană declanșează parcă un spot de lumină (sugerat de tam-tam) fixat pe spațiul în care se află personajul principal – timid, sensibil, misterios, cu ușoare tresăriri ale mușchilor obrazilor (accente minuțios stabilite), cu grimase (*frullato*).

Dondolante

♩=120
(2+3)

Bass Flute

Atmosfera onirică este potențată de intervențiile tam-tam-ului, vibrafonului, pianului și prin licăririle susținute de tremoloul viorilor în acut, care pun accentul pe anumite reacții ale personajului principal. Când apar și clusterelor suflătorilor de lemn, povestea onirică își începe parcursul, asemenea procedurii cinematografice în care anumite cadre fixe, panoramate progresiv, încep să prindă viață. Dialogul se însușește prin intervenția timbrală a clarinetului, în opoziție cu cea a flautului bas, apoi prin aglomerarea celorlalte voci ale suflătorilor din orchestră. Totul se desfășoară ca un fir de borangic de pe fuior, plecând de la celula motivică mi - fa # - sol - fa # - fa becar, din care se naște o țesătură melodică și armonică pentru întreaga parte secundă. Asemenea suprapunerii planurilor cinematografice, la m. 30, compozitorul introduce o secvență (film în film / vis în vis) cu iz ludic: o melodie inventată, dar care parcă aparține unei romanțe cunoscute, fiindcă se creează senzația că o recunoaștem (capacitatea compozitorului de a crea iluzii), întrerupând la momentul oportun marasmul "țesăturii magice".

Această diversiune produce un fior puternic, marcat de orchestră, ca o trezire bruscă din vis, și totuși "visul în vis" continuă într-un registru asemănător, prelungind experiența abia trăită. După doar câteva măsuri, care reprezintă cupola bine arcuită a melodiei "șlăgăroase", protagonistul se întoarce la acțiunea propriu-zisă a visului inițial, unde se întâmplă tot felul de evenimente pline de tensiune, nebuloase, spaime, mereu estompate de apariția unor fragmente de melodie. Avem de-a face cu un caleidoscop de timbruri și culori care, prin rotire, produce o sumedenie de imaginii nemăiîntâlnite. Distingem până și motivele telegrafice din prima parte și momentele aspre, rigide (tremolo la orchestră – bisbigliando la flaut bas).

Violin I
Violin II
Viola
Cello/Double Bass

Vibraphone

f, *mp*, *p*, *col legno*

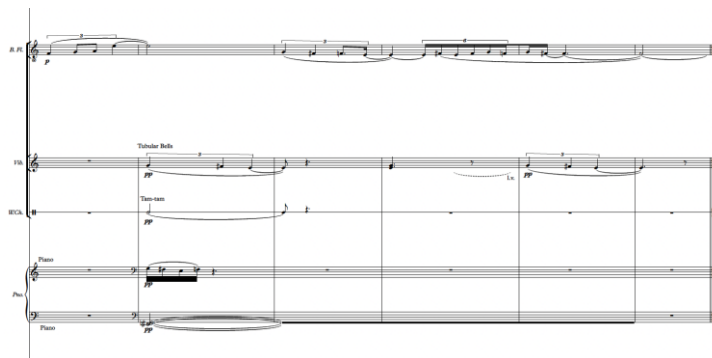
Foarte interesantă este secvența care urmează acestor rememorări (de la reper 120), în care sunt amestecate cele două spații onirice, creându-se melodii distincte, cu personalitate, peste care se suprapun elementele primei părți, chiar și cele care determină firul muzicii de film polițist.

Violin I
Violin II
Viola
Cello/Double Bass

Bass Drum

p, *mp*, *pp*, *col legno*, *solo*

Vraja se oprește odată cu debutul părții a treia în *attacca* (m. 160). Practic, se petrece o schimbare bruscă de cadru în timpul atmosferei halucinogene produse de aglutinarea timbrală între flaut și orchestră, pe sunetul-pedală fa # al flautului bas în registrul grav.

După o abruptă intervenție de patru măsuri orchestrale, cu tentă expresionistă,

flautul de concert intră în scenă cu o atitudine punctualistă, preluând din apanajul tehnic al flautului bas (bisbigliando), după care începe să construiască replici bine arcuite, într-o sferă ludică a discursului muzical, care se încheie cu semnătura iorgulesciană, voit îngroșată și deformată, dar cu punctarea vârfului interogativ, de data aceasta fixat pe do *b* acut.

The image displays a musical score for a flute, spanning measures 165 to 180. The notation is in treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The score is divided into five systems. The first system (measures 165-168) features a series of eighth-note triplets, each marked with an accent (>) and a breath mark (v). The second system (measures 169-172) begins with a forte (*f*) dynamic and contains a complex passage of sixteenth notes with frequent slurs and accents. Measure 170 is specifically labeled with a circled number and the instruction "(Bisbigliando)". The third system (measures 173-176) continues the sixteenth-note texture, with measure 175 marked with a circled number. The fourth system (measures 177-180) shows a crescendo leading to a fortissimo (*ff*) dynamic, with measure 178 marked with a circled number. The final system (measures 181-184) starts with a forte (*f*) dynamic, followed by a fortissimo (*ff*) section, and concludes with a sforzando (*sf*) dynamic. Measure 180 is marked with a circled number. The score includes various musical notations such as slurs, accents, breath marks, and dynamic markings.

Practic, această nouă semnătură declanșează răspunsul ferm al orchestrei, după care întregul dialog între flautul solist și ansamblu va păstra elementele de discuție ale primei părți, dar cu mult mai multe argumente demonstrative în planul solistic și intervenții solide ale compartimentului de alamă. Parcursul evolutiv se oprește ca în zid, la m. 213, pentru a-i da solistului posibilitatea argumentării libere.

[illegible]

În scurtă vreme însă alama intervine (m. 215) și ridică discursul la o tensiune paroxistică, care se întinde până la m. 267.

220

Fl. 1

Fl. 2

Ob. 1

Ob. 2

Cl. 1

Cl. 2

Trp. 1

Trp. 2

Hr. 1

Hr. 2

Hr. 3

Hr. 4

Aici, compozitorul, în mod salutar, simte nevoia să ofere solistului un moment de evidențiere, bine teatralizat, într-o cadență cu elemente de virtuositate, dar și imaginative în același timp, deoarece se bazează pe aceleași structuri motivice cărora le modelează profiluri surprinzătoare. Practic, personajul devine imprevizibil și își creează spațiul pentru a acționa decisiv, în m. 219- 221, prin intervale care "mușcă", devin sentențioase, bine țintite.

The image displays a musical score for a soloist, spanning measures 210 to 220. The notation is in treble clef with a key signature of one sharp (F#). The score is characterized by complex rhythmic patterns, including triplets and sixteenth notes, and dynamic markings such as *ff* (fortissimo) and *f* (forte). A large slur covers measures 210 through 214. Measure 215 is marked with a circled '215' and features a triplet of eighth notes. Measures 216 through 219 continue with intricate rhythmic figures, including a triplet of sixteenth notes in measure 217. Measure 220 is marked with a circled '220' and begins with a tremolo, indicated by a wavy line and the word 'simile' above it. The score concludes with a final note in measure 220.

De la m. 285 flautul solist rămâne singur. Pare să se trezească din vâltoare, liniștindu-și respirația agitată, căpătând încredere prin rememorarea visului cu gesturi emfatice, cu inserări ale discursului piculinei și flautului bas. Se readuce atmosfera din finalul părții a doua, prin pedala pe fa # susținută de solist și insinuarea clarinetului cu melodia destinată momentului de "film în film / vis în vis", menită să îmbujoreze discursul flautului, care începe să evolueze în paralel, cu o contra-melodie, formată din motive deja expuse. Toată această acalmie se sfârșește prin același gest folosit în finalul părții I: *glissando* la semiton (fa-mi), care induce a anume moleșală, dar accentul pe

sunetul final are rolul de trambulină pentru ultima zvâcnire, în care coardele emit motivele ritmice din debut, în dialog cu pianul, iar flautul, după trei măsuri orchestrale, începe să exerseze semnătura bine-cunoscută, oglindită într-un efect deviat la semiton superior, fiindcă se întoarce pe succesiunea de cvinte sol # - do #, din acut spre registrul grav. Gestul se repetă segmentat, pare că protagonistul încearcă să-și recapete acuitatea inițială, motivele suspinelor își fac apariția insistent și, în cele din urmă, după un moment de suspans pe sunetul do din registrul grav, când publicul nu mai știe la ce să se aștepte, compozitorul semnează în mod decisiv, clar și cu mare ușurință, creând un final deschis, asemenea filmelor de suspans în care aparența rezolvării este demontată prin strecurarea unui accent care schimbă percepția și lasă loc de "va urma".

This musical score snippet covers measures 320 to 324. It features five staves: Flute (Fl.), Trombone (Tbn.), Clarinet (Clar.), Piano (Pno.), and Viola. The Flute part is the most active, with a melodic line that includes a circled measure 320. The Piano part has a bass line with some chords. The Viola part has a few notes. The Trombone and Clarinet parts are mostly rests. There are dynamic markings like 'p' and 'f' and some performance instructions like 'Wind Chimes' and 'gtr.'.

This musical score snippet covers measures 325 to 329. It features five staves: Flute (Fl.), Trombone (Tbn.), Clarinet (Clar.), Piano (Pno.), and Viola. The Flute part continues the melodic line from the previous snippet, with a circled measure 325. The Piano part has a bass line. The Viola part has a few notes. The Trombone and Clarinet parts are mostly rests. There are dynamic markings like 'p' and 'f' and some performance instructions like 'gtr.'.

Concertul se înscrie pe traiectoria consistentă și ascendentă a patrimoniului concertant românesc dedicat flautului, fiind, în mod cert, una dintre referințele acestuia. Este, pe de o parte, o demonstrație solidă a modului calculat, bine structurat de a crea muzică – o celulă de două sunete care generează un univers complex, plin de evenimente mereu surprinzătoare, de un dramatism ce cu greu s-ar fi crezut că

poate fi încredințat flautului, dar și cu momente de candoare sau chiar comice -, iar pe de altă parte, reprezintă o probă de bravură solistică întinsă pe durata a treizeci de minute, coroborată cu jubilația timbrală izvorâtă din modul de a orchestra și de a folosi cele trei mărimi de flaut. I se oferă astfel solistului posibilitatea etalării continue a veleităților tehnice și expresive, prin intuirea și asumarea gândirii teatrale atât de specifice, în general, creației lui Adrian Iorgulescu.

SUMMARY

Ion Bogdan Ștefănescu

Concerto for flute and orchestra by Adrian Iorgulescu

The *Concerto* situates itself on the solid, ascending trajectory of the Romanian concertante repertoire for flute and is, undoubtedly, one of its key points of reference. On the one hand, it stands as a compelling demonstration of a calculated, rigorously structured way of making music: a two-note cell that generates a complex universe full of ever-surprising events, with a dramatic intensity one would hardly have believed could be entrusted to the flute, yet also with moments of candour and even of humour. On the other hand, it constitutes a *tour de force* for the soloist extending over some thirty minutes, in tandem with the timbral exhilaration deriving from the orchestral writing and from the deployment of all three sizes of flute: concert flute, piccolo and bass flute. In this way, the soloist is offered an ongoing opportunity to display technical prowess and expressive range, by intuiting and assuming the theatrical way of thinking so characteristic, in general, of Adrian Iorgulescu's creative output.